

mer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de stillede ændringsforslag.

Mindretallet er af den opfattelse, at der er mange gode intentioner i regeringens forslag om en styrket indsats over for særlig svage grupper. Det er godt, at kommunerne bliver inddraget mere aktivt og får mulighed for at oprette bofællesskaber med medhjælp. Det er også vigtigt at vurdere den enkelte beboers behov for støtteforanstaltninger løbende, og at der bliver sat en grænse på 3 måneder efter optagelse for en generel vurdering af, om opholdet skal fortsætte. Denne ændring vil forhåbentlig kunne sikre, at ingen bliver »glemt«.

Mindretallet har endvidere noteret sig, at det nu ifølge § 105, stk. 2, bliver muligt for amtsrådet at indgå aftale også med andre institutioner end dem, man har driftsoverenskomst med. Det synspunkt bliver der givet udtrykt for i bemærkningerne til denne paragraf, hvori der står: »Den selvejende institution vil uden egentlig driftsoverenskomst være friere stillet med hensyn til tilrettelæggelse af arbejdet«, hvilket er fuldt ud i overensstemmelse med mindretallets opfattelse af, at pengene skal følge den enkelte borger i stedet for institutionerne.

Det er endvidere tiltrængt, at det bliver understreget, at kommunerne også har pligt til at anvise enlige bolig.

På ét punkt er mindretallet dog ikke enig med regeringen. Lovforslaget lægger op til en fortsat statslig og amtskommunal finansiering, hvor staten skal betale 75 pct. af udgifterne på § 105-området og amtskommunerne 25 pct.

Denne finansieringsform gør det gratis for kommunerne at lade deres borgere bo på herberg og forsorgshjem. Det vil sige, at kommunerne intet økonomisk incitament har til at sætte andre foranstaltninger i værk. Det kunne f.eks. være døgnbehandlingstilbud til stofmisbrugere og alkoholikere eller refugieboliger til psykisk syge.

Man ved fra adskillige undersøgelser, at hovedparten af beboerne på herberg og forsorgshjem er psykisk syge, narkomaner og alkoholikere. Bl.a. står der i en undersøgelse foretaget af Institut for Psykiatrisk Demografi i Århus, at »mellem halvdelen og tre fjerdedele tidligere havde været indlagt på en psykiatrisk afdeling, 8 pct. med diagnosen skizofreni, og 12,5 pct. var blevet indskrevet på herberg eller forsorgshjem inden 24 timer efter deres udskriv-

ning fra psykiatrisk afdeling.« Det er mindretallets opfattelse, at disse syge og lidende mennesker har behov for døgnbehandling, der specielt retter sig mod deres problemer. De hører ikke til på en institution for hjemløse. Samtidig må det konstateres, at udgifterne til herberg og forsorgshjem med de 2.549 pladser, der var i 1993, er på 410 mio. kr. eller ca. 164.000 kr. pr. plads om året (280 mio. kr. i 1988) plus de 25 pct., amtskommunernes andel udgør, og personalets antal er 1.417, dvs. ca. 0,7 ansat pr. beboer. Det vil sige, at udgiften pr. plads er lige så stor som udgiften til en narkobehandlingsplads på et privat behandlingssenter. Eller for at sammenligne med et andet område, så er personalenormeringen 0,7 på mange plejehjem, hvor der bor særdeles svage gamle mennesker.

Det er mindretallets opfattelse, at en stor del af brugerne af herberg og forsorgshjem ville være langt bedre tjent med at få et behandlingstilbud, der netop kan tage sig af deres specielle problem, men på grund af finansieringsformen, der gør det gratis for kommunerne at sende deres borgere på § 105-institutioner, er der ingen økonomisk tilskyndelse til at oprette de rigtige behandlingstilbud eller penge til at købe pladser på private behandlingssentre. Det er denne opfattelse, der er årsag til, at mindretallet ønsker, at kommunerne/amtskommunerne selv skal finansiere herbergs- og forsorgshjemspladser, men selvfølgelig kompenseres for udgiften via bloktilskuddene.

Et af socialministerens argumenter for at fastholde den nuværende finansieringsform er problemerne vedrørende Københavns Kommune, der ifølge ministerens svar har 43 pct. af døgnpladserne. Skulle Københavns Kommune selv finansiere disse pladser, ville det betyde en yderligere udgift for kommunen på 70 mio. kr. om året. Ifølge Socialministeriets rapport »Hvem bruger forsorgshjemmene?« (marts 1992) var brugerne af Københavns Kommunes institutioner den 10. januar 1992 for 86 pct.'s vedkommende københavnere. Det vil sige, at langt de fleste beboere på herberg og forsorgshjem er byens egne borgere, og så er det vel naturligt, at kommunen indretter de rigtige behandlingstilbud frem for at køre på frihjul på de statsligt finansierede institutioner, som samtidig ikke indeholder det behandlingsaspekt, der er behov for, men selvfølgelig bliver kompenseret for merudgiften. I samme